

men stiller man meget stærke Krav, opnaar man ofte at gøre det vanskeligt for Fagets Udøvere, Tjenere og Kelnere, selv at blive Indehavere af saadanne Forretninger. Men dette sidste vil ikke skræmme mig, thi Hovedhensynet maa være at byde Folk gode Lokaler. Og om det end til en vis Grad maatte blive et Monopol for Kapitalen at oprette gode, veludstyrede Beværtninger, er dette dog langt at foretrække for saadanne Smugkroer eller saadanne slette Kroer, Kipper og Knejper, der let vilde opstaa, hvor man ikke havde nogen som helst Begrænsning og ikke paa nogen Maade søgte at forhindre, at man bød Folk til Huse, hvor der var ilde eller mindre godt at være.

Der er ogsaa hos mange i vor Befolkning endnu trods den stærke Stemning, der ligger bag alle Lovforanstaltningerne, ikke lidt af et Ønske om, at den fri Beværtning opretholdes, og det er ikke blot hos Restauratører, at dette Ønske findes. Imidlertid er det ganske sikkert, at Folkestemningen i Øjeblikket har krævet Lovforanstaltninger, har givet sig Udtryk i Petitioner til Rigsdagen og stadig kommer til Orde i Taler ude omkring, i de Henvendelser, der ske til Rigsdagsmænd, i det Pres, der maaske ogsaa lægges paa Rigsdagsmænd, og at man derfor nu er inde paa en Art Lovgivning, som er i Tilknytning til eller en videre Udvikling af, hvad der allerede praktisk er sket, f. Eks. Nedstemning af Kroer i Kommunerne, og at man ikke uden videre slipper bort fra den Praksis, der har indsnæget sig, men er nødt til at udvikle den videre. Jeg skal indrømme alt dette, og ærede Medlemmer ville se, at jeg har ikke stejlt stillet mig paa dette Standpunkt, enten fri Beværtning eller intet, men jeg har, naar mit principielle Standpunkt ikke havde Udsigt til at gaa igennem, villet være med til at arbejde med de Herrer paa dog at faa det bedst mulige ud af Lovforslaget. Jeg stod ene og staar endnu her i Salen ene med mit Standpunkt. Jeg ved jo ikke, hvor mange der slutter sig dertil. Jeg vil dog ikke frafalde det. Jeg vil fastholde dette principielle Standpunkt, og jeg ønsker, at der skal stemmes over det, for at man kan se, hvorledes vi dele os paa det, om der virkelig skulde være overvejende Stemning her for fri Beværtning eller ikke. Viser det sig, at mit Ændringsforslag falder, haaber jeg, at det Standpunkt, der er indtaget her i Lovforslaget, og som er kommet til Orde her i Udvalgsflertallets Bemærkninger — hovedsagelig er det jo

Enighed, der gør sig gældende —, maatte vise sig at være heldbringende, og at vi maa komme bort fra nogle af de værste Skavanker, der knytte sig til det oprindelige Udkast.

Endelig forekommer det mig, at man ikke er naaet til det, man skulde naa, naar der er Tale om Kamp mod Drikkeriet, thi saa burde Lovforslaget have heddet: Forslag til Lov om Bekæmpelse af Alkoholismen, og det burde have taget et meget større Sigte, end det gør. Her er der kun Tale om Beværtning og Handel med stærke Drikke. Jeg kunde have ønsket, at man havde været i Stand til at naa videre, naar man erkender, at Alkoholismen er en Samfundsfare, og at man brugte andre og undertiden vægtigere Midler i denne Kamp end dem, der ere anført i Lovforslaget, der i al Almindelighed kun tager Sigte paa at indskrænke Beværtningernes Antal.

Jeg har lige overfor det Arbejde, der har været udført i Udvalget, stillet mig loyalt paa det Standpunkt, at man maatte se at komme til Enighed om visse Hovedsynspunkter. Jeg har frafaldet de for mig subsidiære Standpunkter for at gaa over til Flertallet, navnlig med Hensyn til, at man skal lave en helt ny Institution ved Siden af Kommunalbestyrelserne, en Institution, der vil faa at gøre med at uddele Bevillinger, naar saadanne ere ledige, og som har en Bevillingsfond under sig. Jeg foretrækker Kommunekassen; jeg foretrækker, at Kommunalbestyrelsen blev den Faktor, der havde med Bevillingernes Uddeling at gøre. Men jeg stod temmelig ene i denne Sag, og der kunde anføres noget til Gunst for det Standpunkt, man enedes om, og jeg har derfor ikke kunnet opretholde min oprindelige Tanke. Jeg har heller ikke kunnet gennemføre Tilslutning til det, jeg mente var det rigtige, at man lod Kommunalbestyrelsen være den Myndighed, til hvilken man skal henvende sig, og at man ikke skal gøre Antallet af Beværtninger afhængigt af, hvor mange Indbyggere vedkommende By havde. Der er saa mange andre Hensyn, der gøre, at der i den ene By bør være flere og i den anden færre Beværtninger. Paa den anden Side forekommer det mig, at det fastsatte Maksimum — en Beværtning for 350 Indbyggere — er stort nok og ikke rammer nogen By saaledes, at den har Grund til at beklage sig. Jeg har resigneret paa visse Punkter, fordi jeg gerne vilde have noget ud af denne Sag, for at det ikke skulde siges, at man spændte Ben